

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/185/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6417203441
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6417203441.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jany Haluškovovej ako členiek senátu, v právnej veci oprávnenej z vyživovacej povinnosti: W. X., nar. XX.V. XXXX, trvale bytom S. X/X, M., zastúpená Q. C. M., P., so sídlom Q. XXXX/X, M., proti povinnému z vyživovacej povinnosti: T. K. X., nar. X. Q. XXXX, trvale bytom S.- S. č. XXX, zastúpený W. P., so sídlom A., V. X., za ktorú koná V. K. X., W., P., o návrhu oprávnenej z vyživovacej povinnosti na zvýšenie vyživovacej povinnosti a o návrhu povinného z vyživovacej povinnosti na zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní povinného z vyživovacej povinnosti proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 5C/22/2017-661 zo dňa 26. júna 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 5C/22/2017-661 zo dňa 26. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) rozhodol nasledovne:

I. Súd zvyšuje vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti T. K. X., nar. XX.XX.XXXX k oprávnenej z vyživovacej povinnosti W. X., nar. XX.XX.XXXX zo sumy 166,- eur mesačne na sumu 200,- eur mesačne za obdobie od 16.07.2013 do 31.12.2015.

II. Súd čo do zvyšku návrh oprávnenej z vyživovacej povinnosti na zvýšenie vyživovacej povinnosti zamietá.

III. Zročné výživné za obdobie od 16.07.2013 do 31.12.2015 vo výške 2.770,52 Eur je povinný z vyživovacej povinnosti povinný zaplatiť oprávnenej z vyživovacej povinnosti v lehote 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

IV. Súd zrušuje vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti voči oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorá bola naposledy upravená rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. značka 13P/264/2008 zo dňa 05.10.2011, právoplatné dňa 20.10.2011 počnúc dňom 01.01.2016.

V. Súd čo do zvyšku návrh povinného z vyživovacej povinnosti na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietá.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že oprávnená z vyživovacej povinnosti (ďalej v texte aj „navrhovateľka“ alebo „dcéra“) sa návrhom podaným dňa 16.07.2013 domáhala, aby súd zvýšil vyživovaciu povinnosť osoby povinnej z vyživovacej povinnosti (ďalej v texte aj „otec“) na sumu 431,- Eur mesačne, počnúc dňom podania návrhu. V návrhu zdôraznila, že naposledy bola určená výška

vyživovacej povinnosti na sumu 166,- Eur s účinnosťou od 23.07.2008, od uvedenej doby došlo k podstatnej zmene pomerov, k zvýšeniu výdavkov a doposiaľ určená výška nepostačovala na pokrytie jej potrieb. V návrhu poukázala na skutočnosť, že študuje na M. L. M. M. v A., poukázala na mesačné výdavky. V priebehu konania oprávnená z vyživovacej povinnosti ukončila vysokoškolské štúdium, od XX.XX.XXXX študovala externe a od uvedeného obdobia (od XX.XX.XXXX) súhlasila so zrušením vyživovacej povinnosti, pretože sa zamestnala na trvalý pomer. Pokiaľ povinný z vyživovacej povinnosti žiadal o zrušenie vyživovacej povinnosti ku dňu 10.06.2014, s takýmto návrhom nesúhlasila. Povinný z vyživovacej povinnosti s návrhom na zvýšenie vyživovacej povinnosti nesúhlasil; spochybnil dôvodnosť štúdia na súkromnej vysokej škole, na ktorej sa platí školné, spochybnil náklady na bývanie, ktoré považoval za neprimerane vysoké, rovnako spochybnil výšku nákladov na stravovanie, kozmetiku a drogériu. Vyjadril sa aj k nákladom na knihy a školské pomôcky, s ktorými rovnako nesúhlasil. Poukázal na svoju situáciu; v čase podania návrhu bol učiteľom a aprobáciou matematika - fyzika, od roku 1997 bol B.. Žiadnu inú zárobkovú činnosť však nevykonáva, ani nemá možnosť vykonávať zo zdravotných dôvodov. Poukázal na skutočnosť, že bol spoločníkom spoločnosti T. E. a D. B., poukázal na mesačnú výšku odvodov a na svoje mesačné náklady. Zdôraznil taktiež svoj zdravotný stav. Povinný z výživného nielenže nesúhlasil so zvýšením výživného, avšak žiadal zrušiť vyživovaciu povinnosť.

1.2 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 62 ods.1 až 5, § 75 ods.1, § 76 ods.1, § 77 ods.1, § 78 ods.1, 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 36/2005 Z.z.“ alebo „Zákona o rodine“), ako aj ustanovenia § 155 a § 157 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“).

1.3 V odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal okresný súd aj na stav konania, keď oprávnená z vyživovacej povinnosti podala návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti už 16.7.2013, konanie bolo pôvodne vedené pred súdom prvej inštancie pod sp.zn. 10C/88/2013; súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.10.2013 spojil na spoločné konanie návrh oprávnenej z vyživovacej povinnosti na zvýšenie vyživovacej povinnosti a návrh osoby povinnej z vyživovacej povinnosti na zrušenie vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie pôvodne rozhodol vo veci rozsudkom dňa 06.06.2014 tak, že určil vyživovaciu povinnosť sumou 290,- Eur mesačne od 16.07.2013 a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol, pričom rozhodol aj o zročnom výživnom a zamietol návrh osoby povinnej z vyživovacej povinnosti na zrušenie vyživovacej povinnosti. Krajský súd v Banskej Bystrici svojim rozsudkom sp.zn. 13Co/1101/2014 zo dňa 20.01.2015 rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne však Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením sp.zn. 8Cdo/1380/2015 zo dňa 21.09.2016 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; Krajský súd Banská Bystrica uznesením sp.zn. 13Co/501/2016 zo dňa 21.02.2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

1.4 Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, oboznámil sa s návrhom, vyjadrením k nemu a písomnými podaniami účastníkov konania, oboznámil sa so stanoviskami účastníkov konania, vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v súdnom spise, ako aj pripojeným spisom Okresného súdu Galanta sp.zn. 26C/318/2014. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že oprávnená z vyživovacej povinnosti študovala na M. E. L. Y. B. C., W. A., a to od XX.XX.XXXX formou denného štúdia, po absolvovaní bakalárskeho štúdia pokračovala v magisterskom štúdiu, a to v školskom roku 2015/2016 dennou formou a v školskom roku 2016/2017 od 01.01.2016 študovala externe. Štúdium úspešne ukončila dňa 21.06.2017 štátnou záverečnou skúškou. Súd prvej inštancie poukázal na výšku poplatkov v jednotlivých akademických rokoch, skutočnosť, že oprávnená z vyživovacej povinnosti v rokoch 2012/2013, resp. 2013/2014 získala motivačné štipendium. Aj keď bolo voľbou oprávnenej z vyživovacej povinnosti, aký typ vysokoškolského štúdia si vyberie, uvedené štúdium mohla oprávnená z vyživovacej povinnosti študovať aj na inej, rovnako kvalitnej vysokej škole, bez platenia školného. Súd prvej inštancie uviedol, že výdavky oprávnenej z vyživovacej povinnosti preto nemohol v plnom rozsahu zohľadniť na ťarchu povinného z vyživovacej povinnosti. Pokiaľ ide o jednotlivé výdavky preukazované oprávnenou z vyživovacej povinnosti, tieto súd prvej inštancie sčasti akceptoval, sčasti na nich neprihliadal, najmä pokiaľ ide o hovorné za telekomunikačné služby vo výške 30,- Eur, súkromné hodiny ruského jazyka, mesačné výdavky na drogériu (vo výške 80,- Eur) a rovnako považoval aj iný výdavok spojený so štúdiom (knihy, ISIC karta, program Office, notebook, antivírusový program, administratívne náklady) za neprimerane vysoký. Súd prvej inštancie sčasti spochybnil aj náklady na cestovanie vo výške 60,- Eur. Ostatné výdavky preukazované navrhovateľkou súd prvej inštancie v prevažnej miere akceptoval. Pokiaľ ide o zamestnanie oprávnenej z vyživovacej povinnosti, súd prvej inštancie mal preukázané, že táto bola v spoločnosti G., A. evidovaná ako zamestnanec v období od 10.06.2014 do 31.05.2015, mala

uzatvorený pracovný pomer na čiastočný úväzok. Z predloženej pracovnej zmluvy vyplýva, že oprávnená z vyživovacej povinnosti pracovala 20 hodín týždenne, na základe čoho súd uzavrel, že nevykonávala prácu v rozsahu riadneho a trvalého pracovného pomeru. Priemerný príjem oprávnenej z vyživovacej povinnosti za obdobie od 07/2014 do 12/2014 bol vo výške XXX,XX Eur, za obdobie od 01/2015 do 05/2015 dosiahla priemerný mesačný príjem vo výške XXX,XX Eur. Následne oprávnená z vyživovacej povinnosti uzavrela so spoločnosťou J., B., A. ku dňu 01.06.2015 dohodu o brigádnickej práci študenta, platnú do 31.12.2015, čo je zistiteľné aj z lustrácie v Sociálnej poisťovni; za obdobie od 06/2015 do 12/2015 mala oprávnená z vyživovacej povinnosti u zamestnávateľa J., B. priemerný mesačný príjem vo výške XXX,XX Eur. Od 01.01.2016 už pracovala na trvalý pracovný pomer, čomu zodpovedá aj externá forma štúdia.

1.5 Na základe takto zistených skutočností a záverov okresný súd konštatoval, že schopnosťou dieťaťa samostatne sa živiť treba rozumieť schopnosť samostatne z vlastných zdrojov uspokojovať všetky svoje relevantné životné náklady. Na základe uvedeného dospel k záveru, že vyživovacia povinnosť rodičov k dcére trvala do 30.12.2015, odo dňa 01.01.2016 mal súd prvej inštancie za preukázané, že vyživovacia povinnosť zanikla. Nestotožnil sa s tvrdením povinného z vyživovacej povinnosti, že je daný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti už od 10.06.2014. Mal totiž za preukázané, že v spoločnosti G. oprávnená z vyživovacej povinnosti mala uzatvorený pracovný pomer na čiastočný úväzok, pracovala 20 hodín týždenne, nevykonávala prácu v rozsahu riadneho trvalého pracovného pomeru. Ak oprávnená z vyživovacej povinnosti vykonávala prácu v spoločnosti J., B. od 01.06.2015, prácu vykonávala približne 2 hodiny denne; reálne nadobudla schopnosť sama sa živiť až od 01.01.2016, kedy sa zamestnala na trvalý pracovný pomer. Do uvedeného dátumu síce mala príjem, tento zodpovedal výkonu brigádnickej práce, do 31.12.2015 riadne študovala dennou formou, študentské povinnosti si plnila a štúdium riadne ukončila. Finančné prostriedky získané prácou použila na úhradu svojich potrieb aj v súvislosti s tým, že si vybrala spoplatnené štúdium. Okresný súd mal tak za to, že bol daný dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti od 01.01.2016 a vzhľadom ku skutočnosti, že povinný z vyživovacej povinnosti túto žiadal zrušiť od 10.06.2014, okresný súd tento návrh vo zvyšku zamietol. Ak povinný z vyživovacej povinnosti uvádzal aj zdravotné dôvody, tieto zdravotné problémy deklaroval a predložil aj lekárske správy; v konaní nepreukázal taký rozsah zdravotných problémov, ktoré by mu znemožňovali vykonávať prácu. Povinný z vyživovacej povinnosti nie je invalidným dôchodcom, a to ani v minimálnom rozsahu. Dôvodom pre skoršie zrušenie vyživovacej povinnosti neboli ani nepriaznivé hospodárske výsledky, ktoré povinný z vyživovacej povinnosti preukazoval s tým, že odo dňa 17.09.2014 bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

1.6 Pokiaľ ide o výšku vyživovacej povinnosti, súd prvej inštancie konštatoval kritériá pre jej určenie, ako aj skutočnosť, že vyživovacia povinnosť k oprávnenej z vyživovacej povinnosti má aj jej matka. Oprávnená návrh na určenie vyživovacej povinnosti voči matke nesmerovala, je zrejmé, že matka si svoju vyživovacia povinnosť voči nej plní aj bez súdnej úpravy. V tomto smere okresný súd poukázal na možnosti, schopnosti a majetkové pomery matky oprávnenej z vyživovacej povinnosti, podané daňové priznania za roky 2012, 2013, 2014. Zdôraznil, že zisťoval schopnosti, možnosti a majetkové pomery aj na strane povinného z vyživovacej povinnosti, zisťoval, v akom období, v akých spoločnostiach bol povinný z vyživovacej povinnosti spoločníkom, konateľom a prokuristom, aké boli príjmy, výdavky a hospodárske výsledky. Zistil účasť, resp. oprávnenie konať za spoločnosti T. E. T. E. A. Q., B., ako aj skutočnosť, že povinný z vyživovacej povinnosti bol samostatne zárobkovo činnou osobou. Súd prvej inštancie poukázal na hospodárske výsledky vyššie uvedených obchodných spoločností, dátumy, ku ktorým povinný z vyživovacej povinnosti udelenú prokúru vypovedal. Konštatoval, že povinný z vyživovacej povinnosti nebol tichým spoločníkom vo vyššie uvedených spoločnostiach. Okresný súd tiež zistil, že povinný z vyživovacej povinnosti bol dňom 17.09.2014 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, od 01.09.2014 mu bola priznaná pomoc v hmotnej núdzi v sume XXX,XX Eur, od 01.10.2015 vo výške 61,60 Eur a od 01.10.2015 vo výške 61,60 Eur a od 01.05.2016 dávka v hmotnej núdzi bola zvýšená na sumu XXX,XX Eur. Okresný súd sa tiež zaoberal majetkovými pomermi na strane povinného z vyživovacej povinnosti, zistil vlastníctvo nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k.ú. F. S., parcela č. XXX, B. súpisné číslo XXXXX, ktorú kúpnu zmluvou zo dňa 04.07.2013 povinný z vyživovacej povinnosti odpredal za sumu 5.000,- Eur. Rovnako vlastní nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXX pre k.ú. A. S., parcelné čísla XXX/X, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX/X a stavbu súpisný dom č. XXX v podiele X/X. Uvedené nehnuteľnosti boli znaleckým posudkom č. XXX/XXXX vyhotovený D., B., D. na sumu XXX.XXX,- Eur; nehnuteľnosti predáva exekútor. Povinný z vyživovacej povinnosti v rozhodnom období vlastnil tiež byt č. X zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. F. S., ktorý kúpil dňa 30.07.2012

a kúpnu zmluvou zo dňa 11.08.2015 predal za dohodnutú kúpnu cenu 8000,- Eur. Povinný z vyživovacej povinnosti platí za bývanie nájomné vo výške 50,- Eur mesačne.

1.7 Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že návrh oprávnenej z vyživovacej povinnosti je dôvodný len sčasti. K zmene pomerov došlo hlavne na strane oprávnenej z vyživovacej povinnosti; od posledného určenia výšky výživného uplynulo približne 5 rokov ku dňu podania návrhu. V čase podania návrhu na zvýšenie výživného mala oprávnená z vyživovacej povinnosti XX rokov a bola študentkou X. ročníka vysokej školy, ku zmene pomerov na jej strane došlo v súvislosti s výdavkami na štúdium, mimoškolskými aktivitami ako aj bežnými každodennými výdavkami. Vo vzťahu k oprávneným potrebám oprávnenej z vyživovacej povinnosti okresný súd ustálil, že oprávnená nepreukázala dôvodnosť všetkých výdavkov, na ktoré poukazovala a nespochybňovala ani skutočnosť, že by jej matka nebola schopná na jej výživu tiež prispievať. Zmenu pomerov okresný súd konštatoval aj na strane povinného z vyživovacej povinnosti, pričom zdôraznil, že v spoločnostiach T. E., a A. Q., B. vykonával do 02.06.2014 prokúru bez toho, aby mal za prácu príjem. Táto skutočnosť a skutočnosť, že sa dobrovoľne vzdal príjmu, nemôže byť na ťarchu oprávnenej z vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie sa neurčito vyjadril k hospodárskym výsledkom spoločnosti D. a vo vzťahu k podnikateľskej činnosti povinného z vyživovacej povinnosti ako B. zdôraznil, že z predložených dokladov vyplýva, že toto podnikanie bolo v strate. Aj keď súd prvej inštancie zistil, že povinný z vyživovacej povinnosti bol od 17.09.2014 zaradený do uchádzačov o zamestnanie, bolo v jeho možnostiach prispievať na výživu oprávnenej z vyživovacej povinnosti sumou 200,- Eur mesačne za obdobie od 16.07.2013 do 31.12.2015 s poukazom na jeho ostatné majetkové pomery. V tomto smere okresný súd poukázal na samotné vyjadrenie povinného z vyživovacej povinnosti na pojednávaní dňa 06.06.2014 o tom, že nie je schopný uhrádzať vyššie výživné ako 200,- Eur mesačne. Okresný súd tiež zohľadnil, že povinný z vyživovacej povinnosti oprávnenej neprispieval ani naturálnym plnením nad rámec výživného.

1.8 Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru o dôvodnosti výživného na sumu 200,- Eur mesačne za celé obdobie do 31.12.2015. Vzhľadom k tomu, že oprávnená z výživného žiadala určiť výživné na sumu 431,- Eur, okresný súd vo zvyšku jej nárok zamietol.

1.9 Súd prvej inštancie určiac výživné na sumu 200,- Eur mesačne, rozhodol o povinnosti povinného z vyživovacej povinnosti zaplatiť ročné výživné, ktoré vzniklo za obdobie od 16.07.2013 do 31.12.2015; vychádzal zo zhodných tvrdení právnych zástupcov, že za obdobie od 14.06.2013 do 14.03.2016 povinný z vyživovacej povinnosti zaplatil oprávnenej z vyživovacej povinnosti výživné vo výške 3.397,- Eur. Za obdobie od 16.07.2013 do 31.12.2015 mal povinný z vyživovacej povinnosti zaplatiť spolu sumu 5.903,20 Eur, zaplatil sumu 3.132,68 Eur. Na základe uvedeného vznikla povinnému z vyživovacej povinnosti povinnosť zaplatiť oprávnenej z vyživovacej povinnosti ročné výživné vo výške 2.770,52 Eur, ktorú mu sú uložil zaplatiť do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

1.10 O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodoval s poukazom na ustanovenie § 52 C.m.p. Konštatoval, že účastníci konania si uplatnili nárok na náhradu trov konania, avšak uzavrel, že v danej veci by nebolo spravodlivé priznať niektorému z účastníkov konania náhradu trov konania. Oprávnená z vyživovacej povinnosti ako aj povinný z vyživovacej povinnosti mali v konaní úspech len čiastočný. Vzhľadom k uvedenému okresný súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie povinný z vyživovacej povinnosti (ďalej aj „odvolateľ“), v ktorom navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že návrh na zvýšenie výživného zamietne a zároveň zruší jeho vyživovaciu povinnosť k oprávnenej ku dňu 10.06.2014, resp. celý napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie s inštrukciou dôkladne sa vysporiadať so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní a s inštrukciou, aby okresný súd postupoval v súlade so zákonom tak, aby nedochádzalo k ďalšiemu porušovaniu práv účastníkov na spravodlivé konanie. Uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči oprávnenej z vyživovacej povinnosti v rozsahu 100%. Odvolaním napadol celý rozsudok okresného súdu, osobitne však voči výroku I. o zvýšení výživného, voči výroku IV. v spojení s výrokom V. o zrušení vyživovacej povinnosti až dňom 01.01.2016 a všetkým závislým výrokom. Uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods.1 písm. b), d), e), f), h) C.s.p., tvrdil tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Odvolateľ v konkrétnostiach namietal zásadné procesné pochybenia súdu, tvrdil, že došlo k porušeniu ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie uvedené ustanovenie neaplikoval, z jeho procesného postupu sa dalo vydedukovať, že bude rušiť vyživovaciu povinnosť už ku dňu 10.06.2014. V rozsudku však vyživovaciu povinnosť zrušil dňom 01.01.2016 a rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k zrušeniu vyživovacej povinnosti sa pre neho stal prekvapivým. Je zrejmé, že súd prvej inštancie ani raz nezoznámil účastníkov so svojím predbežným právnym posúdením veci. Na pojednávaní pritom zisťoval pomery povinného z výživného výlučne k rokom 2013 a 2014, vyslovene uviedol, že rok 2015 skúmať nebude. Povinný z výživného tak dedukoval, že súd bude ukončovať vyživovaciu povinnosť už v roku 2014, tak ako navrhoval. Pre povinného z výživného z nepochopiteľných dôvodov okresný súd v napadnutom rozsudku svoj názor zmenil, vyživovaciu povinnosť zrušil až dňom 01.01.2016. Takýmto postupom, pokiaľ okresný súd neaplikoval ustanovenie § 181 ods. 2 C.s.p., odňal povinnému z výživného možnosť konať pred súdom, napadnuté rozhodnutie bolo pre neho nepredvídateľné.

2.2 Odvolateľ tiež tvrdil, že súd prvej inštancie pochybil aj vo vzťahu k matke oprávnenej z vyživovacej povinnosti, k tejto nevykonal žiadne dokazovanie majetkových pomerov za rok 2015. Okresný súd síce vymenúva zárobkové okolnosti matky, výpočet ukončuje v roku 2014. Pokiaľ súd prvej inštancie určil výživné aj za rok 2015, mal preskúmať aj pomery matky oprávnenej z vyživovacej povinnosti až do roku 2015. Nakoľko majetkové pomery matky za rok 2015 súdom skúmané neboli, okresný súd nemohol ani zohľadniť mieru jej príspevku pri určovaní výšky výživného za rok 2015. V tomto smere, pokiaľ ide o pomery na strane matky, absentuje aj výpočet nehnuteľností matky v M., dvoch bytov o rozlohe približne XXX m². Tieto súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil aj keď nebolo sporné, že matka oprávnenej z vyživovacej povinnosti tieto byty vlastní. Napadnutý rozsudok je tak zaťažený aj vadou zmätočnosti; majetkové pomery matky neboli vyhodnotené správne. Povinný z vyživovacej povinnosti rovnako namietol ďalšie vady pri dokazovaní a jeho hodnotení, výpočet vykonaného dokazovania v bode 6. napadnutého rozsudku nie je kompletný ani uzavretý; súd má v rámci rozsudku vymenovať a konkrétne určiť uzavretý okruh dokumentov, z ktorých vychádza a nie ho ponechať otvorený. Uvedený postup okresného súdu bol z procesného hľadiska neprípustný.

2.3 Odvolateľ taktiež namietal nesprávne právne posúdenie zo strany okresného súdu, tvrdil nepreskúmateľnosť a celkovú arbitrárnosť rozsudku. K oprávneným, resp. deklaroványm nákladom oprávnenej zaujíma svoje stanovisko, skoro vždy konštatuje ich neopodstatnenosť, nadsadenosť a neprimeranú výšku, nie je však zrejmé, akú konkrétnu sumu nákladov ustálil ako konečnú a považoval ju teda za primeranú. Nie je zrejmé, z čoho vlastne pri ďalšom výpočte vychádzal. Súd nevykonal súhrnný výpočet odôvodnených potrieb oprávneného dieťaťa, ale iba vágne čiastkové hodnotenia jednotlivých kategórií. Rovnako vágne hodnotil pomery povinných rodičov a nevyhodnotil, akým vzájomným pomerom sa majú rodičia podieľať na odôvodnených potrebách dieťaťa. Ak okresný súd určil výživné práve sumu 200,- Eur mesačne, neuviedol, ktoré potreby plnoletej dcéry považoval a v akom konkrétnom rozsahu za opodstatnené a v akom pomere vo vzťahu k matke a k druhému povinnému rodičovi. Porovnanie pomerov, možností a schopností rodičov v napadnutom rozsudku úplne chýba.

2.4 Pokiaľ ide o zárobkovú situáciu oprávnenej, súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil jej príjem do dňa 30.12.2015 ako príjem náhodného charakteru. Schopnosť sám sa živiť nezávisí od toho, na koľko hodín sa zamestná oprávnené dieťa; podstatné je, že dosahuje určitý príjem - pravidelný zárobok a ide o kontinuálnu a nie náhodnú situáciu. Súd prvej inštancie nesprávne použil pojem „riadny trvalý“ pracovný pomer; každý pracovný pomer je v zmysle Zákonníka práce riadny. Zľahčovanie pracovnej situácie oprávnenej je v rozpore so znením Zákonníka práce, je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže oprávnená z vyživovacej povinnosti mala uzavretý riadny pracovný pomer, prácu vykonávala nepretržite celý rok; pracovný pomer ukončila dohodou, aby mohla nastúpiť do inej práce ku dňu 01.06.2015. Oprávnená bola zamestnaná odo dňa 10.06.2014 nepretržite až do 31.12.2015, resp. aj neskôr, zrejme aj do súčasnosti. Nešlo o náhodnú jednorazovú brigádu majúcu charakter študentskej práce; išlo o štandardný pracovný pomer a neskôr zastretý pracovný pomer akousi dohodou o brigádnickej práci študenta. Už v čase pri prechode zo spoločnosti W. F. J., B. si bola oprávnená z vyživovacej povinnosti

vedomá podaného návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti zo strany odvolateľa, ktorý namietal, že sa zamestnala. J. o nepreukázanú skutočnosť, že spoločnosť W.. nezamestnáva pracovníkov na dohodu o brigádnickej práci študentov a zároveň o dodatočné zľahčovanie dôsledkov štandardného pracovného pomeru. Išlo totiž o klasickú prácu pre neštudentov, dospelých ľudí, schopných samých sa živiť a zároveň o riadny pracovný pomer, ktorý za účelom výživného nie je možné nijako zľahčovať. Pre posúdenie schopnosti dieťaťa samé sa živiť nie je podstatná okolnosť počtu hodín zamestnania, ale najmä reálna finančná podoba výstupu zo zamestnania. Ak oprávnená z vyživovacej povinnosti zarábala pravidelne a priemerne v roku 2014 sumu 375,60 Eur mesačne v čistom, ide o sumu prevyšujúcu minimálnu mesačnú mzdu. V roku 2015 dosahovala oprávnená z vyživovacej povinnosti príjem v sume 349,24 Eur mesačne v čistom, čo predstavuje skoro minimálnu mzdu v hrubom za celý ustanovený pracovný týždeň za rok 2015. Dôkazom toho, že oprávnená z vyživovacej povinnosti nadobudla schopnosť sama sa živiť, vyplýva zo skutočností, že pracovala iba 20 hodín týždenne na to, aby dosahovala príjem na úrovni jeden a pol násobku minimálnej mzdy v čistom za mesiac, a to v období jeden a pol roka kontinuálne. Jej práca nemá pritom prechodný, či náhodný charakter, išlo o dlhodobý pracovnoprávny vzťah, z ktorého jej plynuli príjmy na jej komplexnú obživu. Nie je podstatné, koľko hodín trávila v práci, podstatné je, aký príjem jej to produkovalo v porovnaní s bežným dospelým človekom. Oprávnená z výživného tak dosahovala štandardný príjem dospelého človeka, nad hladinou minimálnej mzdy ustanovenej za dvojnásobný počet odpracovaných hodín. Súd prvej inštancie tak dospel k nesprávnemu záveru o tom, že oprávnená dcéra nenadobudla schopnosť sama sa živiť. Povinný z vyživovacej povinnosti v tomto smere pre prípad, že by nebol dôvod na zrušenie vyživovacej povinnosti en bloc tvrdil, že súd bol povinný odrátať takýto príjem z určených odôvodnených nákladov na potreby oprávnenej z vyživovacej povinnosti. Príjem oprávnenej súd prvej inštancie vo výživnom nezohľadnil, čo povinný z vyživovacej povinnosti považoval za absurdné. Súd prvej inštancie určil výživné rovnakou sumou 200,- Eur mesačne za obdobie od 16.07.2013 do 10.06.2014, kedy oprávnená z vyživovacej povinnosti zamestnaná nebola a rovnakou sumou 200,- Eur mesačne za obdobie od 11.06.2014 do 31.12.2015, kedy oprávnená z vyživovacej povinnosti zamestnaná bola a dosahovala za celé obdobie pravidelný mesačný príjem. Pravidelný mesačný príjem oprávnenej na úrovni dvojnásobku určeného výživného súd prvej inštancie vo výživnom vôbec nezohľadnil. Ak by stačila oprávnenej suma 200,- Eur mesačne v období, kedy zamestnaná nebola, nie je zrejmé, čo má pokrývať výživné zo strany povinného z vyživovacej povinnosti a zrejme rovnaký príspevok od matky, keď dcéra popritom zarábala ďalších skoro 400,- Eur.

2.5 Povinný z vyživovacej povinnosti rovnako namietal, že súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na skutočnosť, že jeho príjem od 01.09.2014 bol výlučne v sume priznanej pomoci v hmotnej núdzi vo výške 117,40 Eur, resp. 61,40 Eur, resp. v sume 117,60 Eur mesačne. Zdôraznil, že v čase, keď jeho dcéra dosahovala čistý príjem približne XXX,- Eur mesačne, on mal mesačný príjem vo výške približne XXX,- Eur mesačne a z tohto príjmu mu súd prvej inštancie určil platiť riadne zamestnanej a zarábajúcej dcére sumu XXX,- Eur mesačne. Ak v minulosti vyhlásil na pojednávaní v roku 2014 možnosť prispievať sumou maximálne 200,- Eur mesačne, v tom čase išlo o gesto dobrej vôle za úplne inej situácie. Okresný súd nedôvodne nebral pri určovaní výživného o päť rokov neskôr ohľad na podstatnú zmenu pomerov, ktorá danú situáciu absolútne zmenila, čo dňa 06.06.2014 nemohol ani náznakom predvídať.

2.6 Odvolateľ tvrdil, že súd prvej inštancie sa dopustil vážnej nesprávosti, keď porovnával zmenu pomerov v súvislosti so situáciou z rokov 2008 a časom podania návrhu. Naposledy bolo výživné zvýšené rozsudkom zo dňa 05.10.2011, pôvodne určené výživné bolo zvýšené na sumu 166,- Eur mesačne od 23.07.2008. Rovnaké pomery však panovali aj ku dňu vyhlásenia rozsudku (Okresného súdu Galanta) ku dňu 05.10.2011. Súd preto musí skúmať zmenu pomerov medzi predchádzajúcim rozhodnutím súdu prvej inštancie (nie dňom podania návrhu na zvýšenie výživného) a tento porovnať so stavom v čase podania návrhu na zmenu výživného. Okresný súd tak mal porovnať stav v čase 05.10.2011 a stav v čase 16.07.2013, medzi ktorými uplynulo 21 mesiacov, čo zmenu pomerov automaticky neodôvodňuje. Okresný súd tak nepreskúmal správne ani podstatné okolnosti v zmene pomerov, tieto riadne nevyhodnotil a svoje rozhodnutie správne neodôvodnil. Súd totiž skúma zmeny pomerov oboch účastníkov počas celého priebehu konania, neuspokojí sa so zisteným stavom ku dňu podania návrhu. Ak počas prebiehajúceho súdneho konania nastane okolnosť, ktorou sa zmenia pomery, súd je povinný rozdeliť aj obdobie súdneho konania na rôznu výšku výživného, ktorou odôvodní aktuálne pomery účastníkov. Odvolateľ mal za to, že okresný súd mal určiť výživné v určitej výške za obdobie od 16.07.2013 do 10.06.2014 a následne zväziť či a aké výživné určiť za obdobie od 11.06.2014 do 31.12.2015. Odo dňa 10.06.2014 došlo k zmene situácie na oboch stranách. Výživné pritom malo byť zrušené ku dňu 10.06.2014, ak zrušené nebolo, mal byť v jeho výške zohľadnený príjem oprávnenej.

Súd totiž pri určovaní výživného musí prihliadnúť aj na to, koľko príjmu produkuje dieťa, a to nielen čo sa týka dávok štátnej sociálnej podpory, ale aj príjmu z práce. Uvedené platí o to viac, pokiaľ ide o dieťa plnoleté. Okresný súd mal príjem dieťaťa odrátať od jeho odôvodnených potrieb a tieto majú byť hradené primárne z príjmu dieťaťa. Až v prípade, že príjem dieťaťa nepokrýva kompletne potreby dieťaťa, je dôvod stanoviť na pokrytie zvyšku výživné. Týmto princípom sa súd prvej inštancie neriadil, príjem oprávnenej, ktorý dosahovala od 10.06.2014, vo výživnom vôbec nijako nezohľadnil.

2.7 Odvolateľ napokon namietal iné vady. Konštatovanie, že sa povinný z výživného dobrovoľne vzdal príjmu v dôsledku toho, že vykonával funkciu prokuristu v dvoch spoločnostiach bezplatne je nesprávne, nie je zrejmé, v čom malo spočívať vzdanie sa príjmu a akého, keď z výsledkov hospodárenia spoločností za rozhodné obdobie bolo zjavné, že tieto nedosahovali žiadne zisky. Okresný súd ani neskúmal, v čom spočívala funkcia prokuristu a či k jej vykonávaniu v skutočnosti boli zo strany povinného z výživného potrebné akékoľvek úkony. Nie je pravdou, že sa dobrovoľne vzdal príjmu; funkciu prokuristu reálne ani nevykonával, obe spoločnosti mali svojho konateľa a ten zastrešoval kompletne celú činnosť v spoločnosti bez potreby akejkoľvek ingerencie povinného z výživného. Funkcia prokuristu pre neho nepredstavovala žiadny prínos v potrebe odplaty za jej výkon, ale ani žiadny výkon práce. Išlo len o funkciu pro forma. V napadnutom rozsudku v bode 31. sa tiež nachádza neukončená veta bez významu a zmyslu, z uvedeného dôvodu povinný z výživného nemá na tieto nedokončené závery súdu prvej inštancie ako reagovať. Povinný z výživného záverom vyjadril pochybnosť o správnosti dokladov o počte odpracovaných hodín oprávnenej z vyživovacej povinnosti jej zamestnávateľom, mal za to, že tieto boli vyhotovené až dodatočne pre účely súdneho konania.

3. Oprávnená z vyživovacej povinnosti v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, považovala ho za vecne správny, založený na správnom právnom posúdení a správnych skutkových zisteniach. Naopak, podané odvolanie považovala za neopodstatnené.

4. Povinný z vyživovacej povinnosti sa k vyjadreniu oprávnenej z vyživovacej povinnosti písomne nevyjadril.

5. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 C.s.p., z dôvodov uvedených v odvolaní a v rozsahu ustanovenia § 65 a § 66 C.m.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p., v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

6.1 Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Po preskúmaní obsahu spisu, obsahu napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s prihliadnutím na odvolacie dôvody odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie povinného z výživného nie je dôvodné. Súdom prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci samej vykonal dostatočné a rozsiahle dokazovanie na zistenie skutkového stavu a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Dôvody rozhodnutia súdom prvej inštancie sú v prevažnej miere zrozumiteľné a jasné. Odvolací súd sa s odôvodnením súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí, ako aj s jeho dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na správnosti záverov súdom prvej inštancie neuberá odvolacia argumentácia povinného z výživného; je zrejmé, že súdom prvej inštancie napadnuté rozhodnutie založil na zistení, že vyživovacia povinnosť povinného z výživného trvala do dňa 31.12.2015 a pri rozhodovaní o výške výživného súdom prvej inštancie správne prihliadal (aj) na možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného z výživného.

7.1 Okresný súd konal o návrhu (plnoletej) navrhovateľky na určenie výživného voči osobe povinnej z výživného, ktorým je jej otec. V zmysle platnej právnej úpravy je plnenie vyživovacej povinnosti rodičov obmedzené na obdobie, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť; kedy takýto právny stav nastane, závisí predovšetkým od okolností konkrétneho prípadu. Medzi rozhodujúce faktúry na strane dieťaťa

(navrhovateľky) patrí vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa a vykonávať prácu, jej odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a pod.. V prípade, ak sa dieťa rozhodne pokračovať v ďalšom vzdelávaní, hoci už ukončilo prípravu na konkrétne povolanie, povinnosť rodičov vyživovať dieťa nezaniká. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov; pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Pri určení vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov sa o (maloleté) dieťa osobne stará; obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

8. Špecifikum prejednávanej veci spočíva v tom, že súd prvej inštancie o vyživovacej povinnosti povinného z výživného rozhodol v čase, keď vyživovacia povinnosť povinného z výživného (aj podľa napadnutého rozhodnutia okresného súdu) zanikla dňom 31.12.2015 (okresný súd rozhodol rozsudkom dňa 26. júna 2019). Nič to nemení ale na skutočnosti, že návrh na zvýšenie výživného bol podaný dňa 16.07.2013. Preskúmajúc obsah napadnutého rozsudku okresného súdu a obsah súdneho spisu odvolací súd nemal žiadnu pochybnosť o tom, že v čase podania návrhu na zvýšenie výživného vyživovacia povinnosť odvolateľa k oprávnenej z výživného trvala; a to vzhľadom na jej vek (v čase podania návrhu mala XX rokov.) a skutočnosť, že v čase podania návrhu pokračovala v ďalšej príprave na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole. V čase podania návrhu oprávnená z vyživovacej povinnosti bola študentkou F., štúdium na M. ukončila v priebehu konania o zvýšenie výživného dňa 21.06.2017. Podstatnou pre posúdenie schopnosti oprávnenej z vyživovacej povinnosti bola tiež skutočnosť, že do 31.12.2015 študovala dennou a od 01.01.2016 externou formou štúdia.

8.1 Za neopodstatnené považoval odvolací súd námietky povinného z výživného, ktorý sa snažil spochybníť dôvodnosť záveru, že jeho vyživovacia povinnosť k dcére trvala do 31.12.2015 poukazovaním na skutočnosť, že oprávnená z vyživovacej povinnosti sa ku dňu 10.06.2014 zamestnala (ku ktorému dňu žiadala zrušiť vyživovacia povinnosť). V konaní pred súdom prvej inštancie povinný z vyživovacej povinnosti spochybnil vhodnosť výberu ďalšieho vzdelávania dcéry a jej skutočný záujem o zvolený odbor. K uvedenému odvolací súd uvádza, že aj keď oprávnená z vyživovacej povinnosti riadne ukončila B. vzdelávanie, je pravidlom, že úspešní absolventi B. pokračujú v ďalšom vzdelávaní štúdiom na M., ktorej absolvovanie poskytuje lepšie a širšie možnosti budúceho uplatnenia vo zvolenom odbore. Ďalšie vzdelávanie po stredoškolskom štúdiu je v podmienkach Slovenskej republiky úplne prirodzené. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že by oprávnená z vyživovacej povinnosti ďalším vzdelávaním na M. mienila iba predlžovať obdobie, kedy nie je zamestnaná, a to iba za účelom získania výživného zo strany povinného z vyživovacej povinnosti. Z obsahu spisu naopak vyplýva, že oprávnená z vyživovacej povinnosti vo M.J. pokračovala, dosahovala primerané výsledky, štúdium na M. riadne ukončila štátnou záverečnou skúškou; v priebehu štúdia jej bolo poskytnuté aj motivačné štipendium.

8.2 Vo vzťahu k trvaniu vyživovacej povinnosti neobstojí ani argumentácia, že oprávnená z vyživovacej povinnosti pokračovala v ďalšej príprave na budúce povolanie štúdiom na B. s ktorým štúdiom je spojená poplatková povinnosť a tiež nepochybne zvýšené mesačné náklady. Základným predpokladom pre výber M. školy je vo všeobecnosti záujem študenta o ďalšie vzdelávanie v konkrétnom odbore, ktorý je ustálený záujmami a doterajším vzdelaním tejto osoby, prípadne v odbore, v ktorom študent v dôsledku svojich záujmov dosahoval dobré výsledky; vo všeobecnosti v odbore, ktorý mladého človeka zaujíma a baví a vie si predstaviť svoje celoživotné pôsobenie v danom odbore. Podanie prihlášky na vysokoškolské štúdium je často limitované miestom, kde sa zvolený odbor vyučuje, počtom miest pre úspešných uchádzačov a dobrou možnosťou zamestnať sa po skončení zvoleného študijného odboru so zodpovedajúcim pracovným (finančným) ohodnotením v budúcnosti. Nebolo preukázané, že voľba osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti týmito kritériám nezodpovedá. Prípadné zvýšené náklady na štúdium na B. môžu byť posúdené z hľadiska odôvodnenosti týchto nákladov pri skúmaní výšky vyživovacej povinnosti; nie však pre posúdenie, či vyživovacia povinnosť trvá. Iný výklad, a teda, že vyživovacia povinnosť v prípade štúdia na B. zaniká, by v sebe obsahoval prvky diskriminácie. V zásade k uvedenému odvolací súd konštatuje, že v prípade riadneho štúdia aj na B. vyživovacia povinnosť rodiča k plnoletému dieťaťu zaniká ukončením takéhoto štúdia ako riadnej prípravy na ďalšie povolanie. Oprávnená však sama súhlasila so zrušením vyživovacej povinnosti ku dňu 31.12.2015 z dôvodu, že od 01.01.2016 v štúdiu na M. pokračovala externou formou a od uvedeného dňa bola zamestnaná v trvalom pracovnom pomere. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že vyživovacia povinnosť trvá do

dňa ukončenia riadnej prípravy na ďalšie zamestnanie, jeho závery neboli výsledkom nesprávneho právneho posúdenia ani následkom nesprávnych skutkových zistení.

8.3 Odvolateľ argumentoval, že jeho vyživovacia povinnosť k oprávnenej z vyživovacej povinnosti zanikla už pred dátumom 31.12.2015 a jeho vyživovacia povinnosť mala byť súdom prvej inštancie zrušená ku dňu 10.06.2014, a to z dôvodu, že oprávnená z vyživovacej povinnosti sa zamestnala v obchodnej spoločnosti W. &. a následne v spoločnosti J., B... K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že k takémuto zamestnaniu sa oprávnenej z vyživovacej povinnosti došlo v čase, keď v príprave na ďalšie povolanie pokračovala formou denného štúdia na M.. L. skutočnosť odvolací súd vyhodnotil tak, že k takémuto zamestnaniu sa, či už vo forme skráteného pracovného úväzku, prípadne na základe dohody o brigádnickej práci študentov alebo inej formy pracovného pomeru, došlo (aj) v dôsledku ekonomického tlaku na oprávnenú z vyživovacej povinnosti. Táto mala v čase štúdia N. v bežných veciach (stravovanie, bývanie, cestovné, voľnočasové aktivity) rovnaké finančné zaťaženie ako študent na M. popritom v dôsledku štúdia na B.ej vznikala povinnosť platiť školné. Zo spisu vyplýva, že samotný povinný z vyživovacej povinnosti so zvýšením výživného nesúhlasil a je nesporné, že okrem dôvodnosti štúdia N. namietal aj dôvodnosť výdavkov spojených so školným N.; so zvýšením výživného na výšku uvedenú v návrhu na začatie konania nesúhlasil. Za takto konštatovaných okolností je pre odvolací súd prijateľné, že oprávnená z vyživovacej povinnosti sa rok po začatí konania zamestnala (čo aj vo forme skráteného pracovného úväzku) a mohla tak pokrývať svoje zvýšené náklady, najmä pokiaľ ide o školné N.. Podstatné však je, že k takémuto zamestnaniu došlo popri dennej forme štúdia v čase, kedy jej príprava na ďalšie zamestnanie ukončená nebola. Jej zamestnanie sa tak nenaplnilo dôvody pre konštatovanie zániku vyživovacej povinnosti; bolo prirodzeným, logickým, nutným a zodpovedným správaním sa plnoletej študentky M. bez toho, aby vyživovacia povinnosť povinných osôb zanikla.

8.4 Z vyššie uvedených dôvodov je záver súdu prvej inštancie, ktorý sa premietol do výrokov napadnutého rozhodnutia, o tom, že vyživovacia povinnosť (aj s prihliadnutím na súhlas oprávnenej z vyživovacej povinnosti) povinných osôb zanikla dňa 31.12.2015, súladný s vykonaným dokazovaním a ustanovením § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z.; vyživovacia povinnosť rodičov k deťom trvá do času, kým deti nie sú schopné sa živiť. Schopnosť sama sa živiť nemožno vykladať len tak, že (plnoleté) dieťa nemá žiaden iný príjem; v podrobnostiach prejednávanej veci je nevyhnutné prihliadnuť aj na pokračovanie v príprave na ďalšie zamestnanie štúdiom na vysokej škole.

9. Súd prvej inštancie počnúc dňom podania návrhu (16.07.2013) do dňa zrušenia vyživovacej povinnosti zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti zo sumy 166,- Eur na sumu 200,- Eur mesačne.

9.1 Výška vyživovacej povinnosti je okrem odôvodnených potrieb osoby oprávnenej limitovaná možnosťami, schopnosťami a majetkovými pomermi povinného rodiča. V konaní o určenie alebo zvýšenie (zníženie) vyživovacej povinnosti povinného rodiča musí súd skúmať odôvodnené potreby osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery osoby povinnej, pod ktorými sa rozumie aj vek, zdravotný stav, vzdelanie, aktuálne rodinné pomery, objektívna možnosť dosahovať čo najvyšší príjem vlastným pričínením, prípadne dôvody, pre ktoré povinný rodič nedosahuje príjem, postačujúci na uhrádzanie vlastných potrieb. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Podľa § 78 Zákona o rodine je možné meniť dohody a súdne rozhodnutia o výživnom, len ak sa zmenia pomery; okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Platná právna úprava neumožňuje meniť právoplatné súdne rozhodnutia; v prípade vyživovacej povinnosti však vzhľadom na to, že sa ustanovuje povinnosť plniť peňažné sumy aj do budúceho obdobia, kedy môže dôjsť ku zmene pomerov, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo, Zákon o rodine aj Civilný sporový poriadok umožňujú zmeniť právoplatný rozsudok na základe relevantnej zmeny pomerov, rozhodujúcich pre určenie výživného. V konaní, v ktorom sa navrhuje zmena pôvodného rozhodnutia o výživnom, si súd všíma rovnaké okolnosti, ako v konaní o určenie výživného; porovnáva ich stav ku dňu rozhodnutia o výživnom a ku dňu žiadanej zmeny rozhodnutia. Odvolací súd nemal pochybnosť o tom, že na strane oprávnenej z vyživovacej povinnosti došlo od poslednej úpravy výživného rozsudkom Okresného súdu Galanta, č.k. 13P/264/2008-544 zo dňa 5. októbra 2011 (ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.10.2011) k zmene pomerov spočívajúcich predovšetkým v tom, že oprávnená z vyživovacej povinnosti dosiahla plnoletosť, ukončila stredoškolské vzdelávanie a stala sa študentkou vysokej školy. Už samotná skutočnosť, že oprávnená z vyživovacej

povinnosti pokračovala v príprave na ďalšie vzdelávanie štúdiom na M. odôvodňuje záver o zmene pomerov na jej strane, najmä ak toto štúdium je spojené s dochádzaním mimo miesta trvalého bydliska.

9.2 Odvolateľ namietal vážnu nesprávnosť napadnutého rozsudku spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie porovnával zmenu pomerov v súvislosti so situáciou z roku 2008 a časom podania návrhu na zvýšenie výživného. Uvedená argumentácia nezodpovedá celkom obsahu napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie síce (nesprávne) konštatoval, že od posledného určenia výživného uplynulo cca 5 rokov a v predchádzajúcom konaní bolo výživné zvýšené od 23.07.2008; bez ďalšieho ale nemožno vyvodiť, že súd prvej inštancie zmenu pomerov vyhodnocoval iba a výlučne s pomermi, ktoré boli ku dňu 23.07.2008. Z rozsudku okresného súdu Galanta č.k. 13P/264/2008-544 zo dňa 05.10.2011 možno vyvodiť, že rodičia v tom čase maloletej oprávnenej z vyživovacej povinnosti uzavreli rodičovskú dohodu, na základe ktorej došlo k zvýšeniu výživného odo dňa 23.7.2008; okresný súd rodičovskú dohodu schválil rozsudkom zo dňa 05.10.2011. Uzavretím rodičovskej dohody rodičia súhlasili s tým, že pomery, ktoré boli ku dňu podania návrhu (23.07.2008) trvali počas celého obdobia do dňa 05.10.2011 a nebol dôvod diferencovať vyživovaciu povinnosť v závislosti na prípadnej zmene pomerov v priebehu konania (sp.zn. 13P/264/2008). Pomery odôvodňujúce výšku výživného ku dňu vyhlásenia vyššie uvedeného rozsudku Okresného súdu Galanta sú určujúce pre skúmanie zmeny pomerov v prejednávanej veci; odvolací súd nemal pochybnosť o zmene pomerov na strane oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktoré videl predovšetkým v tom, že oprávnená z vyživovacej povinnosti pokračuje v príprave na ďalšie zamestnanie štúdiom na vysokej škole. Okresný súd správne uzavrel odôvodnenosť konštatovania zmeny pomerov v súvislosti aj s bežnými každodennými výdavkami, výdavkami na štúdium a mimoškolskými záujmami.

9.3 Pokiaľ ide o odôvodnené potreby oprávnenej z vyživovacej povinnosti tieto vyplývajú z jej tvrdení uvedených v návrhu na začatie konania (o zvýšenie výživného) a z jej prednesov; prípadne z prednesov jej právneho zástupcu. Aj keď súd prvej inštancie výslovne neuviedol číselné vyhodnotenie odôvodnených potrieb oprávnenej z vyživovacej povinnosti, zaujal stanovisko k jednotlivým navrhovateľkou vyčísleným položkám. Odvolaciemu súdu je zrejmé, že pokiaľ okresný súd k jednotlivým položkám nezaujal žiadne (negatívne) stanovisko, v tomto smere akceptoval vyčíslenie uskutočnené oprávnenou z vyživovacej povinnosti tak ako je to uvedené v prípade nákladov na stravovanie (210,- Eur mesačne), oblečenie a obuv (50,- Eur mesačne), náklady na bývanie (120,- Eur mesačne), náklady na cestovné (60,- Eur mesačne); za dôvodné v celom rozsahu nepovažoval náklady na telefón (30,- Eur mesačne), drogériu a kozmetiku (80,- Eur mesačne), iné výdavky na štúdium (66,- Eur mesačne), tieto výdavky zo stanovenia odôvodnených potrieb oprávnenej z vyživovacej povinnosti však nevytlúčil v celosti. Naopak, na ťarchu povinného z vyživovacej povinnosti nepripísal v plnom rozsahu náklady na štúdium na B. spočívajúce v školnom a neuznal náklady súvisiace so súkromnými hodinami ruského jazyka. Z uvedeného pre odvolací súd vyplýva, že za nesporné považoval súd prvej inštancie mesačné náklady oprávnenej z vyživovacej povinnosti vo výške 440,- Eur mesačne; iné výdavky, neuznané v celosti, predstavovali sumu 176,- Eur. Uvažujúc čo len o 1/3 odôvodnenosti týchto nákladov (telefón, drogéria a výdavky na štúdium /mimo školného/) tieto ďalšie náklady predstavujú cca 60,- Eur. K odôvodneným a nevyhnutným výdavkom oprávnenej z vyživovacej povinnosti vo výške cca 500,- Eur mesačne v rozhodnom období tak bolo možné dospieť jednoduchým výpočtom; preto nemožno považovať napadnutý rozsudku okresného súdu vo vzťahu k odôvodneným potrebám navrhovateľky za nepreskúmateľný.

9.4 Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou odvolateľa vo vzťahu k príjmom, ktoré oprávnená z vyživovacej povinnosti dosahovala odo dňa 10.06.2014, a to z dôvodov uvedených v ods. 8.3 tohto rozsudku. Je nesporné, že súd prvej inštancie na výdavky oprávnenej z vyživovacej povinnosti vo vzťahu k výške výživného odvolateľa v plnom rozsahu neprihliadal, keď uzavrel, že „oprávnená z vyživovacej povinnosti mohla študovať aj na inej, rovnako kvalitnej M., bez platenia školného; vzhľadom na to súd uvedené výdavky oprávnenej z vyživovacej povinnosti nemohol v plnom rozsahu zohľadniť na ťarchu povinného z vyživovacej povinnosti“. Z prihliadnutím na uvedené odvolací súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že sa oprávnená z vyživovacej povinnosti zamestnala vo forme skráteného pracovného úväzku, neznamena, že boli naplnené podmienky pre zánik vyživovacej povinnosti. Uvedená skutočnosť sama o sebe nie je ani dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné odo dňa jej zamestnania sa diferencovať výšku vyživovacej povinnosti odvolateľa, najmä ak z výšky dosahovaného príjmu oprávnená z vyživovacej povinnosti nevyhnutne uhrádzala školné za štúdium na zvolenej M. a uhrádzala tak časť nákladov, na ktoré v tom čase poskytované výživné od povinného z vyživovacej

povinnosti nepostačovalo. Bežné výdavky oprávnenej z vyživovacej povinnosti mohli byť po uhradení školného uspokojené z jej príjmu len v takej miere, ktorá nemala vplyv na vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti.

9.5 Pokiaľ ide o možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného z vyživovacej povinnosti, z napadnutého rozhodnutia pre odvolací súd celkom zjavne vyplýva, na ktorého skutkových zisteniach súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Vo vzťahu k povinnému z vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie zistil jeho majetkovú účasť v podnikaní viacerých obchodných spoločností (postavenie spoločníka) ako výkon funkcie konateľa, prípadne prokuristu v týchto spoločnostiach. Je zrejmé, že skutkovým zistením bola aj skutočnosť, že povinný z vyživovacej povinnosti bol dňom 17.09.2014 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a poberal dávku v hmotnej núdzi. Nemožno opomenúť ani skutkové zistenia okresného súdu ohľadom vlastníctva nehnuteľného majetku povinným z vyživovacej povinnosti a prevody nehnuteľností aj v čase po podaní návrhu na zvýšenie výživného. Vo vzťahu k možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomeroch povinného z vyživovacej povinnosti vyššie uvedené skutkové zistenia súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že je v možnostiach povinného prispievať oprávnenej výživným vo výške 200 Eur mesačne, s poukazom na skutočnosť, že povinný sa tým, že vykonával obchodné vedenie spoločnosti (konateľ, resp. prokurista) bezodplatne, dobrovoľne vzdal príjmu ako aj s poukazom na jeho majetkové pomery (vlastníctvo nehnuteľností). Nebol tak dôvod prihliadať na zaradenie povinného z vyživovacej povinnosti do evidencie uchádzačov o zamestnanie. S uvedenými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

9.6 Je ťažko uveriteľné tvrdenie povinného z vyživovacej povinnosti, že z konateľskej funkcie v obchodnej spoločnosti (resp. obchodných spoločnostiach), resp. z funkcie prokuristu za pomerne dlhé obdobie (od roku 2008 do roku 2014) nemal žiaden príjem, resp. majetkový prospech. Ak tvrdil, že funkciu prokuristu reálne nevykonával, bolo na mieste, aby sa funkcie, ktorú ako tvrdí vykonával len pro forma vzdal, najmä v prípade, že jeho vyživovacia povinnosť k oprávnenej z vyživovacej povinnosti trvala. Len takým spôsobom mohol vylúčiť pochybnosti o (bez)odplatnosti výkonu svojich funkcií v obchodných spoločnostiach. Inak platí konštatovanie okresného súdu, že povinný z vyživovacej povinnosti sa tým, že vykonával funkciu v obchodnej spoločnosti bezodplatne, vzdal príjmu, ktorý by inak mohol dosahovať, či už poskytovaním odmeny za výkon tejto funkcie, resp. inými, pracovnoprávnymi alebo podnikateľskými aktivitami spojenými s dosahovaním pravidelného mesačného príjmu.

9.7 Okrem vyššie uvedeného podstatnou skutočnosťou pre odvolací súd pre posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne výšky určeného výživného, boli dispozície s nehnuteľným majetkom počas konania o zvýšenie výživného odvolateľom a najmä skutočnosť, že bolo preukázané, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre k.ú. A. S., ktoré boli ohodnotené posudkom znalca na sumu XXX.XXX,- Eur; výška spoluvlastníckeho podielu odvolateľa je X k celku. Pre zbavenie sa povinnosti platiť výživné v miere zodpovedajúcej odôvodneným potrebám oprávnenej z vyživovacej povinnosti a možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom povinného z vyživovacej povinnosti neobstojí tvrdenie, že uvedený majetok predáva neúspešne exekútor (ako jeden zo spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva) v dôsledku konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Samotná „akoby blokácia“ tohto majetku počas jeho predaja nemôže byť dôvodom pre konštatovanie, že povinný z vyživovacej povinnosti je nemajetný; naopak, je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľného majetku zaujímavej (pre účely určenia výšky výživného) hodnoty. Povinný z vyživovacej povinnosti v tomto smere dôsledne a vierohodne nevysvetlil, z akých dôvodov nedošlo k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti iným spôsobom a koho konanie (resp. nekonanie) je dôvodom, pre ktorý k predaju nehnuteľného majetku prostredníctvom exekútora nedošlo. Bez ohľadu na uvedené, pri súčasnom vlastníctve nehnuteľného majetku nemožno na škodu oprávnenej z vyživovacej povinnosti vykladať dočasnú nemožnosť disponovať so spoluvlastníckym podielom, prípadne s finančným ekvivalentom zodpovedajúcim hodnote spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti.

9.8 Dôvodom pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia nie je ani argumentácia odvolateľa, že súd prvej inštancie nevykonala dostatočné dokazovanie vo vzťahu k majetkovým pomeroch matky oprávnenej z vyživovacej povinnosti, najmä nevykonala dostatočné dokazovanie k jej majetkovým pomeroch za rok 2015. K uvedenému odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní odôvodnenosti a výšky výživného súd vychádza z kritérií uvedených v ustanovení § 62 a § 75 zákona č. 36/2005 Z.z. a teda z odôvodnených potrieb oprávnenej osoby a možností, schopností a majetkových pomeroch osoby

povinnej. Tieto kritériá súd prvej inštancie riadne posúdil a v napadnutom rozsudku vyhodnotil. Vo vzťahu k matke oprávnenej z vyživovacej povinnosti je podstatné, že je zrejmé, že táto si svoju vyživovaciu povinnosť v rozhodnom období plnila, oprávnená z vyživovacej povinnosti sa voči nej úpravy výživného nedomáhala. Určenie výživného a jeho výšky nie je iba a výlučne matematickou operáciou; ak by súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil iba na váhach podľa možností rodičov, takéto rozhodnutie by bolo výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, najmä ak niet sporu o tom, že matka oprávnenej svoju vyživovaciu povinnosť plnila. Pre správnosť záverov súdu prvej inštancie je podstatné, že súd prvej inštancie kritéria pre určenie výživného, tak ako to vyplýva z predchádzajúcich odsekov tohto rozsudku, v napadnutom rozhodnutí zohľadnil.

10. Odvolateľ namietal aj procesné pochybenia súdu prvej inštancie keď tvrdil porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p.. Po úkonoch podľa ods.1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu (§ 181 ods. 2 C.s.p.). Z citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku vyplýva, že predbežné právne posúdenie je sudca povinný stranám a ich zástupcom oznámiť na prvom pojednávaní; je potrebné, aby predbežné právne posúdenie súdom bolo dostatočne určité a zrozumiteľné; pre strany sporu z neho vyplýva, aké rozhodnutie vo veci samej možno očakávať. Pri predbežnom právnom posúdení súd vychádza zo žalobných tvrdení žalobcu (resp. v danom prípade tvrdení oprávnenej z vyživovacej povinnosti, vyjadrenia žalovaného (povinného z vyživovacej povinnosti), dôkazov, ktoré žalobca pripojil k žalobe a žalovaný k vyjadreniu k žalobe. Pri predbežnom právnom posúdení súd nevychádza z riadne vykonaného dokazovania; predbežné právne posúdenie dokazovaniu predchádza. Z komentára k Civilnému sporovému poriadku (Civilný sporový poriadok; Števček · Ficová · Baricová · Mesiarkinová · Bajánková · Tomašovič a kol.; C.H.BECK, 2016, str. 672) vyplýva, že predbežné právne posúdenie veci má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Predbežné právne posúdenie neznamená, že týmto vysloveným názorom je súd striktnie viazaný; ak sa však od neho chce odkloniť, je nevyhnutné, aby sa v odôvodnení rozhodnutia s týmto odklonom náležite vysporiadal.

10.1 Z obsahu spisu vyplýva, že návrh na začatie konania bolo podaný dňa 16.07.2013, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku; povinnosť súdu postupovať podľa ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016 v čase začatia konania neexistovala (uvedenému ustanoveniu zodpovedalo ustanovenie § 118 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie pôvodne rozhodol rozsudkom č.k. 10C/88/2013-146 zo dňa 06.06.2014, odvolací súd rozsudkom č.k. 13Co/1101/2014-178 zo dňa 20.01.2015 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Dovolací súd uznesením č.k. 8Cdo/1380/2015 zo dňa 21.09.2016 rozsudok odvolacieho súdu zrušil, následne Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č.k. 13Co/501/2016-232 zo dňa 21.02.2017 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil. Súd prvej inštancie po zrušení veci pokračoval v prejednávaní veci a v konečnom dôsledku dňa 26.06.2019 vo veci samej rozhodol.

10.2 Súd prvej inštancie po zrušení prv vydaného rozhodnutia pokračoval v prejednávaní veci, prvé pojednávanie nariadil na deň 16.08.2017. Zo zvukového záznamu z pojednávania vyplýva, že súd prvej inštancie sa na prvom pojednávaní po zrušení veci pokúsil o zmierovacie konanie medzi účastníkmi konania, oboznámil dovtedajší stav konania, skutočnosti, ktoré považoval medzi stranami za sporné (výška výživného a stanovenie dňa, ku ktorému vyživovacia povinnosť zanikla); konštatoval tiež, že v prv vedenom konaní pred súdom prvej inštancie veľa vecí nebolo preukázaných v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhu na zvýšenie výživného a veľa skutočností boli účastníkmi konania rozporovaných. Sudkyňa okresného súdu prejednávajúca predmetnú vec sa vyjadrila, že sporné medzi stranami zostala výška výživného a stanovenie trvania vyživovacej povinnosti, dopytovala účastníkov, či majú ďalšie návrhy na dokazovanie a zisťovala možnosť konsenzu medzi nimi. Aj keď explicitne v rámci takéhoto oboznámenia zo stavom dovtedajšieho konania súd prvej inštancie neuviedol ustanovenie § 181 ods. 2 C.s.p., z oznámenia o stave konania možno vyvodiť, že požiadavkám uvedeným v ustanovení § 181 ods. 2 C.s.p. bolo okresným súdom v prevažnej miere vyhovieť, súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti boli medzi účastníkmi sporné, uviedol, že dovtedy vykonané dokazovanie považoval za nedostatočné, vyzval na predloženie ďalších dôkazov, poukázal na možnosť prerušenia konania v dôsledku konania o zrušení vyživovacej povinnosti vedeného na Okresnom súde Galanta.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie ani nemohol uviesť úplné predbežné právne posúdenie veci (pokiaľ považoval dovtedy vykonané dokazovanie za nedostatočné a tvrdenia účastníkov za nepreukázané).

10.3 V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie (na prvom pojednávaní po zrušení prv vydaného rozsudku) ani nemohol dikcii ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. v celosti vyhovieť; najmä ak konanie začalo a dokazovanie pred zrušením prv vydaného rozsudku bolo vykonané za účinnosti iného procesného predpisu. Pokiaľ v tomto smere odvolateľ tvrdil prekvapivosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že o prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie; proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadriť sa, argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. Odvolaním napadnutým rozhodnutím je ale rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu ku ktorému by bolo možné prekvapivosť vyvodiť v prípade, ak by toto rozhodnutie bolo založené na prostriedkoch procesného útoku alebo procesnej obrany, o ktorých účastník konania vedomosť nemal. Z obsahu spisu však vyplýva, že všetky písomné podania oprávnenej z vyživovacej povinnosti, obsahujúce aj skutkové tvrdenia, boli povinnému z vyživovacej povinnosti, resp. jeho právnenému zástupcovi pred termínom pojednávania doručované. Niet takého skutkového tvrdenia alebo dôkazu zo strany oprávnenej z vyživovacej povinnosti, na ktorom by súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie a o ktorom by odvolateľ nemal vedomosť, nemal možnosť vyjadriť sa, prípadne argumentovať, resp. v reakcii na tvrdenia oprávnenej predložiť dôkaz a navrhnúť jeho vykonanie. Zo strany súdu prvej inštancie tak k prekvapivému rozhodnutiu nedošlo, napadnuté rozhodnutie založil na záveroch vyplývajúcich z tvrdení účastníkov konania a dôkazov nimi predložených, ktoré boli v súdnom spise nimi založené ešte pred termínom pojednávania, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

10.4 Nemožno tak dôvodne argumentovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo pre odvolateľa nepredvídateľné, najmä ak súd prvej inštancie už na pojednávaní dňa 16.08.2017 uviedol, že okrem výživného je sporné, dokedy vyživovacia povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti trvala.

11. Odvolateľ napokon namietal nezrozumiteľnosť časti rozsudku okresného súdu, nakoľko sa v bode 31 nachádza nedokončená veta. S uvedeným tvrdením o vete bez významu a zmyslu odvolací súd súhlasí; táto nesprávnosť však nie je vadou, na základe ktorej by bolo nutné postupovať podľa ustanovenia § 388 alebo § 389 C.s.p., najmä ak z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, ktoré skutočnosti mal súd prvej inštancie za preukázané, na čom založil svoje rozhodnutie a ako vec právne posúdil.

12. Pokiaľ povinný z výživného napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o zročnom výživného, napadol ho ako výrok závislý. Výšku zročného výživného osobitne nenapadol, napr. s poukazom na jeho prípadný nesprávny výpočet. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zistiť správnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výške výživného považoval rozsudok okresného súdu za správny a súladný so zisteným skutkovým stavom aj pokiaľ ide o zročné výživné. Nebol spor o tom, v akej výške povinný z výživného svoju vyživovaciu povinnosť plnil v čase od podania návrhu na určenie výživného a rozdiel medzi určeným a doposiaľ plateným výživným predstavuje dlh na výživnom, ktorý súd prvej inštancie správne povolil zaplatiť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia aj s prihliadnutím na skutočnosť, že vyživovacia povinnosť zanikla dňom 31.12.2015.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že nie sú dané dôvody na zmenu napadnutého rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k určenej výške výživného a ani na jeho zrušenie. Vzhľadom ku skutočnosti, že odvolateľ napadol rozsudok okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch a vzhľadom k vzájomnej prepojenosti a závislosti jednotlivých výrokov, odvolací súd postupom podľa § 387 ods.1 ods.2 napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil. Súd prvej inštancie rozhodujúc o nároku na náhradu trov konania aplikoval ustanovenie § 52 C.m.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak; odôvodnil z akých dôvodov neaplikoval ustanovenie § 53 a § 55 C.m.p.. V konaní upravenom Civilným mimosporovým poriadkom platí zásada, že žiaden z účastníkov nárok na náhradu trov konania nemá, ak C.m.p. neustanovuje inak; výnimky sú uvedené v § 53 až § 55 C.m.p.; § 53 v prejednávanej veci nemožno aplikovať (a odvolateľ ani opak netvrdil). Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny aj pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

14. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ustanovenie § 52 C.m.p.. Vzhľadom ku skutočnosti, že vo veci ide o konanie upravené Civilným mimosporovým poriadkom, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 55 C.m.p..

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C.m.p.).

Proti právoplatnému rozhodnutiu súdu v konaní podľa tohto zákona je prípustné dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), ak to vyžaduje verejný záujem alebo ochrana práv a ak nápravu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami (§ 78 ods. 1 C.m.p.). Dovolanie generálneho prokurátora je prípustné, ak potreba zrušiť alebo zmeniť právoplatné rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty (§ 78 ods. 2 C.m.p.).

Generálny prokurátor podá dovolanie iba na základe podnetu účastníka alebo osoby dotknutej právoplatným rozhodnutím súdu. Generálny prokurátor nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 80 ods. 1 C.m.p.). Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj bez podnetu vo veciach, v ktorých môže prokurátor do konania vstúpiť, a to aj vtedy, ak prokurátor do konania nevstúpil (§ 80 ods. 2 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie ani na základe výzvy na plnenie (§ 379 ods. 1 a 2 C.m.p.), môže mu súd uložiť pokutu do 1.000,- Eur (§ 382 ods. 1 C.m.p.), rozhodnúť o zastavení výplaty rodičovského príspevku a prídavku na dieťa a príplatku k prídavku na dieťa (§ 383 ods. 1 C.m.p.) alebo odňať maloletému tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a postarať sa o jeho odovzdanie tomu, komu bolo podľa rozhodnutia zverené, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať (§ 386 ods. 1 C.m.p.) a to všetko aj bez návrhu (§ 376 ods. 2 C.m.p.).